

METKA ATELŠEK, Florjan

Polževo leto

Letos sem se pridružila projektu Požen Evropo polna velikih pričakovanj, saj sta mi starša predala delo na vrtu, saj pravita, da je čas za spremembe.

Začelo se je obetavno, z okopavanjem je pohitel oče, saj je menda najboljši del dneva za taka opravila dopoldan, ko sem bila v službi. V pomladnih mesecih smo potem vsi trije, včasih pa se je pridružil še kdo od otrok, sadili, pleli, okopavali. Por, jagode, solata, redkvice.... prav veselje nam je bilo opazovati, kako so doma vzgojene ali kupljene sadike zapolnile grede na vrtu. Skoraj vsak popoldan sem pred večernim tekom vsaj malo »pobrodila« po vrtu.

Junjska vročina je udarila na hitro in na kratko. Sadike bi brez zalivanja ovenele, zato smo si mišice krepili s prinašanjem čebrov vode na vrt in rednim zalivanjem. Potem se je pa začelo... Dež. Juhu, ni treba zalivat. In spet dež. Pa dež. Še dež.... Že do solate sem komaj prišla, rože na balkonu so začele dobivati čudno rjavo barvo, iz cvetličnih loncev je bilo treba vsakodnevno zlivati odvečno vodo, na vrtu pa je bilo vedno manj sadik. In vedno več polžev. Kar treslo me je od studa, ko sem šla po vrtni gredi in z žalostjo opazovala, kako vse, kar nasadimo, čez noč izgine.

Polžem smo napovedali vojno. Ati je vsako jutro kako urco prebil s prijemalko v rokah in jih pobiral, mama jim je napovedala vojno z motiko, sin je poskušal prepričati kure, da so dobri in jim jih metal v kurnik (no, vsaj vse štiri kure so se zagnale vanje, potem pa jih običajno milostno pustile živeti), meni pa se je ob vsem obračal želodec. Vse sorte pasti smo nastavili, celo tisto s pivom, a ko je bilo treba polno posodo utopljenecv sprazniti, se pa ni našel junak, ki bi to naredil. Okoli hiše sem hodila z dvignjeno glavo, pa ne zaradi ponosa, temveč zato, da nisem videla, kaj vse miga pod nogami.

Kar naenkrat so tako polži postali glavni predmet pogovorov med vrtničkarji. Nič več število kozarcev vloženi kumar, satarša, feferonov, fižola, samo še ta požrešna sluzasta bitja.

Poletje nam je dobesedno spolzelo, na jesen se nas je sonce usmililo in na nadlogo smo hitro pozabili, v oktobru še vedno na vrtu pobirali paradižnik, fižol, buče, feferone, por in seveda solato, polži so nekako poniknili.

Ker kot v starem Egiptu nadloge prihajajo in odhajajo in se ne ponavljajo, bo naslednje leto drugačno. Lepše, slabše? Kakršno koli, samo polževo ne.